

“To si nechám líbit. Pojďte.”

Vrata domu Kunšikova byla dobře uzavřena, marně se snažili noční dobrodruzi získati vstup. S láním a křikem bušil Jan do pevných dveří. Ty nepovolily nikdo se neozýval.

“Rozsekejte je!” zvolal Buchses a předcházela krále příkladem.

“To je divná návštěva! Donnerwetter!” hučel Eklín, a šlechtic s úsměvem mu přisvědčoval.

“Nepovolují! Saint Denis, prokletý chlape tam nahoře, otevři mně, králi svému!”

“Tiše!” napínal Buchses; “neprozrazuj se, milosti; uneseme dívku, aniž kdo zví naše jména.”

V poschodí se teď osvětlilo okno, obyvatelé domu procitli zděšením.

“Neprozrazuj! proklatě!” zlobil se král. “Můj meč jest přeražen, pane z Řičan, dej mi svůj.”

“S ochotou, bratře Diviši, bolužel ale mám jen svou očílku, a ta by se přerazila. Ale posekej, nahradím vaše hloupé pichláky rádnou selskou zbraní.”

U vedlejšího domu ležel ohromný kámen, jenž sloužil počestným obyvatelům za sedadlo v letních večerech, jakých posud nalézáme hojně v malých venkovských městech. Oldřich je pozdvihl a nesl ku vratům; poručiv Buchsesovi, aby se uhnul, udeřil vši silou bo vrat. Ohromná rána zaduněla ulicí, vrata zapraštěla.

“Výborně, Saturne! výborně!” volal král radostně.

Však náhle vyskytli se dva odpůrcové.

“Donnerwetter! takto se nechodí k mému příteli na návštěvu!” zahulákal Eklín, vytrhnul se Bernardovi z Vitějic. “Pryč, anebo vzbouřím celé Ostroží.”

Těž nahoře se otevřelo okno. Zděšené ženské hlasy bylo slyšet. Mistr Kunšik vyhlédl z okna.

“Kdo se opovažuje dobývat do mého domu!” volal. “Táhněte okamžitě, luzo, sice—”

“Tak, tak, kmochu!” hulákal Eklín. “Já ti pomohu.”

“Tiše, pacholci! Cíň se, Saturne! Hurrá!”

Divokým jassem napilých mužů byla provázána druhá rána Oldřichova. Kunšik pozoroval, že jest zle.

“Eklíne, Eklíne!” křičel. “Zavolej noční stráž! spěš!”

Než mohli tohoto zadržet, uháněl i při své opici zručně ke starému tržišti.

“Tisíc hromů! rychle! rychle! Ten chlap nám přivede tu chasu na krk! Rychle za ním!”

“Já posloužím!” ozval se Bernard a odběhl, ne však za uprechlkem, nýbrž k domu pána z Lipé, neboť věděl, že marno jest dnešní namáhání krále, jenž konal vše s takovou ztřeštěností a bezhlavostí, že sotva lépe by mu byl mohl pan Jindřich poručit. Nebyla to též jeho úloha, aby čekal; vlastního účele bylo dosaženo, král věděl, kde se nalezá Alba.

Dvojnásobnou silou bil teď Oldřich do vrat. Ale i Kunšik nešel; chtěje odolat útočníkům aspoň do té doby, než přijdou pacholci rychtářovi, seběhl dolů; nevěděl oč jde, uslyšev ale známé výrazy Mars, Diviš, domyslí se, že jsou to hosti z “bílé líšky,” jimž napadlo pomstít se mu! Rozmyslí se jinak. Vyběhl opět nahoru a kázal zděšené ženě a dceři, aby mu podávali nářadí a náčiní. Uchytil těžké dubové židlice, lavice, okenní křídla, hrnce a vše, co mu bylo podáno, posýlal to na hlavy dobytých. Křik vzteku ozval se dole při každé posílce. I cínový velký žbán, z něhož si před příchodem Alby Eklín byl přihýbal, sletěl dolů.

“Hrome!” vykřikl Oldřich z Řičan, “zasáhl mně plece.” A ve vzteku mrštil kámen do vrat uskočiv. Prkno se odštěplo. S radostným křikem kázal Jan spojit úsilí: ještě dvě takové rány a otvor byl proložen. Však zavolání Buchsesa jej zadrželo. “Ponůčka! ponůčka!”

A vskutku kvapilo sem asi deset pacholků s pochodněmi.

“Sem tvůj meč, Marse, již nelze ujíti!” volal Jan.

“A já nemám ničeho!”

“Zde má očílka, o mne se nestarej! Rychle hajte mne, já se postarám o ochrannou zeď!”

Král i rytíř z Buchsesu poslechli vyzvání Olyřicha a zadržovali biřiče, kteří přiběhli. Oldřich zatím vystavěl jakousi barikádu ze židli, lavic, truhlíků v loubí vrat, tak že s hora nemohlo na ně nic padnout. Nyní uchopil cínový džbán, který jej byl zasáhl na plecích, a zavolal na druhy. Kvapně skočili tito za hradbu na kvap připravenou ponechaným průchodem. Zahradili jej lavicí, co zatím Oldřich stojí na balvanu, v jedné ruce s židlicí, ve druhé s cínovým džbánem, udržoval nepřátele. Židlice mu sloužila za štít, džbán za meč. Teď se opřeli všichni tři moci nepřátel. Pekelný hluk nastal. V domech se otvírali okenice a lid pozoroval zápas provázející ho občasným křikem.

“Očílka má je přeražena!” zvolal Buchses.

“Ha, můj meč, válečný meč kdybych měl!” vzdychl unavený Jan odrážející sudlice. “Což jest platna tato kudla!”

“Nic, nic! ani válečný meč ne. Ale teď — ha!” Cínový žbán zasáhl hlavu neopatrného strážníka. Ten se svalil; v pádu mu vyrval Oldřich sudlici.

“Zbraň! zbraň!” křičel Buchses.

“Vezmi!” podával mu ji druh. “A teď rychle pryč oba! Hle, měšťané vycházejí z domů, pomohou buřičům. Musel bys prozradit se. Diviši, prchni! já zatím zadržím ponůčku. Zavrou-li mne, nezapomeňte na mne!”

“Já prchnout? nikdy! Dříve musím dosíci Alby.”

“Zpátky, holoto!” volal Saturns. “Dosáhneš jí. Heřman je na Zbraslavi dnes — jdi k němu, přičiň se, abys ji dostal po dobrém. Rychle jen! Tisíc hromů, tys příliš drzý, přítelínku!” Slova tato platila biřiči a byla provázána ohromnou ranou.

“Pravda, milosti, pojd!”

Pán z Buchsesu chopil krále za ruku a rozehnav se mocně sudlicí vyskočil s králem ze hradby. V tétéž době učinil tak i Oldřich, vrhnou židlicí zrovna mezi pacholky; tito s křikem ustoupili, skočil mezi ně.

“Tisíc hromů! holoto, zpátky!” slyšeli jej hřmát přehající. Ohlédnuvše se zahlédli ještě ve svitu smolnic mihající se žbán a nespozorování ve hluku, leda od těch, již patřili z oken na boj, zmizeli. Pacholci přes volání jednotlivých diváků neměli čas si jich povšimnout, neboť velikán Saturnus nedbaje na sudlice vrhl se jako přival mezi zbrojence a pouštěje hrůzu více svým hulákáním než ranami klestil si cestu. Zápas trval ještě asi dvě vteřiny, utíkající musili být již daleko. Oldřich viděl sbíhající se lid, seznal, že by marně zápasil, musel, jsa beze zbraně, podlehnout; proto, když nejvíce zdál se býti rozzuřen, když bleškurychle se mihal cínový žbán, najednou jej daleko odhodil.

“Teď se vám vzdávám, ničemové!” zvolal. “Nesmíte aspoň říci, že jste přemohli rytíře!” A dal se do smíchu. “Vyfoukl jsem vám rybník!”

Spatřivše biřiči, že je bezbranný, vrhli se teď na něj, chtějíce mu dát okovy, po nichž volal nejvíce mistr Eklín, který bouřil sousedy ze spánku, aby pomohli příteli.

“Cože? mně okovy? ať se někdo odváží! Zpět, pacholci! Jsem rytíř, a pouta se nesmí dotknout mých rukou.”

“Oho, oho! kdo tě zná? okovy sem!” volal vůdce.

“Cože, ty babský pse!” zahřměl Oldřich a stiskl mu ruku, že bolestí vykřikl. “Jsem rytíř Oldřich z Řičan a běda ti, odvážíš-li se pochybovat!”

Biřiči byli na rozpacích, z nichž je vytrhl hlas některého z diváka.

“Pravda, pravda, přátelé! Já sám znám tohoto udatného bitce. V rejstříku mistra Rokycanského stojí na straně třicáté čtvrté jeho jméno: Dluh šlechtěného pana z Řičan dvě stě padesát kop—”

“Ano, ano! Mému mistru je také dlužen čtyry od překrásné tabule Artušovy.”

Všeobecný smích nastoupil místo dosavadního křiku a lomozu zbraně.

“Včerejší vítěz! sláva mu! i teď ukázal, jak se zná bít!”

“Ano, a je dvořan Jeho Milosti.”

“Aj, toť pozorovati dle značných dluhů,” ozval se opět první hlas. “Chci viset, nebyl-li z těch uprechlků některý král. Sláva jeho Milosti našemu společnému dlužníku!”

Opětný smích provázal tato slova, jež ovšem nezůstala samotna. Oldřich však usmívá se nápadům bodrých Pražanů kráček do městské šatlavy. Za ním nesli pacholka, ježž prvé omráčil rytířův cínový džbán.

XII.

Láska a povinnost.

Když se odehrál tento děj, minula již dvacátá druhá čili naše čtvrtá hodina ranní. Král kvapil s Buchsesem na hrad a poručiv hned osedlat koně vyjel s rytířem k Zbraslavi, kamž je včera byl předešel Heřman z Miličina.

Mladý bohatýr nejel, jak se domníval Richard, za Plichtou z Žirotína. konal pouze pout dle přání jeho. Dopis páně Plichtův byl tento: “Příteli! účel cesty jest zvrácen, ačkoli dosáhnu-li toho, za čím se teď honím, bude mnohokrátě nahrazen; mám naději dosíci konečně částečného míru života, v Plavnu jsem přišel na stopu mladé dívce; veškeré známky, podoba, popis její hluboce mně jímají, a člověku, jenž mi je svěřil, mohu důvěřovat; je to můj bývalý zbrojnoš v Anglii, vtělená oddanost. Jedu po stopě nazpět do Helvetie, chei být úplně přesvědčen o totožnosti onoho tvora. Miluješ-li mne, nemeškej, vsedni na koně a jeď do Plavna, odtud sleduj dívku a její průvodce, jak ti je vyličí Anselm, hospodský vedle “městského domu.” Do Čech byla jejich cesta před půl rokem, tam je dostihneš. Nikdo by nevěřil, v co já věřím, snad jsem bloud. Půl života mého, krásnější to půle, spočívá na nalezení jí. Zdať bůh! Štasten buď, synu můj! Plichta z Žirotína.”

Heřman vykonal úplně vůli svého dodrodince. Stopu dívky a starce s jakousi šílenou tlupou fanatiků ztratil u samé Prahy. Jednou srovnával Albu s popisem a bezděky mu napadlo, že to snad ona. Ale